

Arrest

**nr. 150 175 van 29 juli 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 26 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. FLOREQUIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 20 mei 2014 het Rijk binnen en diende de volgende dag een asielaanvraag in. Op 13 november 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, C. T. N. J. (...), verklaart van Tibetaanse afkomst te zijn en over de Chinese nationaliteit te beschikken. U werd geboren op 15 juni 1978 in het dorp Waba in Tsan Lang San township in het district Ghanzi in de provincie Sichuan in de Volksrepubliek China (VRC), waar u steeds met uw familie woonde tot aan uw vertrek uit Tibet (China). U ging wel soms ook op pelgrimstocht naar Lhasa. U ging 8 jaar naar een Chinese school in Ghanzi. Uw familie waren boeren en jullie hadden enkele dieren. In 2006 hebt u Tibet (China) verlaten, u was toen 28-29 jaar oud. Uw vertrek uit Tibet had verschillende redenen: zo was er een belangrijke Lhama Sonam Phuntsok die van India kwam en teachings en initiatie gaf op jullie school. U ging daarheen, maar later werd deze Lhama gearresteerd door de Chinezen en kreeg hij 3 jaar gevangenisstraf, kort nadat hij werd vrijgelaten overleed hij. Een andere reden is dat u en uw familie op een plek woonden dichtbij de town gelegen en dat jullie dus vele restricties opgelegd kregen door de Chinezen in jullie dagelijkse leven. Jullie konden bijvoorbeeld niet buiten gaan na 18u en werden steeds gecontroleerd door de politie en het leger, jullie hadden zeer weinig vrijheid. Tot slot vonden ook uw ouders dat u in uw leven toch de kans moest krijgen om de Dalai Lhama te zien en zijn zegen te krijgen. Omwille van al deze redenen besloot u naar India te vertrekken. U vertrok eerst van uw dorp naar Lhasa, waar u in november 2006 aankwam en 1 maand verbleef omdat u moeilijk een gids kon vinden. Met de hulp van enkele zakenmensen vond u uiteindelijk toch een gids en vertrok u richting Shigatse en dan verder door naar Dram. Onderweg werden jullie tijdens een rookpauze opgemerkt door enkele Chinese soldaten en moesten jullie vluchten. U liep hierbij verwondingen op en diende bij uw aankomst in Nepal naar het ziekenhuis te gaan voor verzorging. U kwam eind december 2006 aan in Nepal en liet zich daar registeren bij de Nelen Khang (Reception Center). U bleef ongeveer 2 maanden in Nepal en reisde dan met de bus verder door naar India. Ook bij aankomst in India liet u zich registreren bij het Reception Center. U gaf bij de aanmaak van uw documenten in Nepal en in India een ander geboortjaar op, namelijk 1979 in plaats van 1978, omdat u anders in India niet meer naar de Soga school zou kunnen gaan. Op al de identiteitsdocumenten doe u voorlegt van Nepal en India staat bijgevolg een ander geboortjaar vermeld dan op de documenten die u voorlegt van Tibet (China). U woonde in het totaal ongeveer 7 jaar in India. Het eerste jaar verbleef u in de Soga school in Karanga nabij Dharamsala. U werd dan ziek, u kreeg TBC. De school was echter voorzien van goede faciliteiten voor haar studenten en u kon voor behandeling in het ziekenhuis verblijven. De kosten hiervoor werden door de school terug betaald. In 2007 ontmoette u tijdens uw studies aan de Soga school uw huidige partner Tse Dickyi. Jullie kregen een relatie en uw partner werd zwanger. Hierdoor konden jullie niet langer op de school blijven, jullie waren immers niet gehuwd maar leefden gewoon samen, en jullie vertrokken naar McLeod Ganj in Dharamsala. In augustus 2008 werd jullie dochtertje Tenzin Tsephel geboren in Dharamsala. Om in jullie levensonderhoud te voorzien verkochten u en uw partner momo's (soort Tibetaanse dumplings) en laping (curd van bonen) tijdens de teachings van de Dalai Lhama op verschillende plekken, oa. in de straten van McLeod Ganj en ook in de Noord Indiase pelgrimstad Varanasi. U ging soms zelfs naar Nepal om momo's en laping te verkopen. Jullie deden dit tot in 2010. In 2010 verkreeg u ook uw RC (Registration Certificate for Tibetans) in India. U nam ook deel aan enkele demonstraties en hongerstakingen voor de Tibetaanse zaak in Delhi in Jampe Manda in 2008 en in Dharamsala aan de tempel van McLeod Ganj met enkele nonnen en monniken, eveneens in 2008. In 2010 gingen jullie dan naar Bylakuppe in Zuid India, waar u een jaar bleef en in een restaurant werkte. In 2011 verhuisden jullie dan naar Mundgod, eveneens in Zuid India, waar u ook werkzaam was in een restaurant. U bleef in Mundgod tot aan uw vertrek uit India. Uw echtgenote en dochtertje zijn daar nog steeds. In mei 2014 besloot u India te verlaten. U liep al een tijdje rond met het idee uit India te vertrekken, maar uw financiële situatie liet dit niet eerder toe. U wilde India verlaten omdat het daar een moeilijk leven was voor u en uw gezin. Jullie hadden geen rechten in India, konden niet genieten van een goede bescherming, jullie waren vaak het slachtoffer van corruptie vanwege de Indiase regering en politie en bovendien werd uw partner ernstig ziek. Als u bijvoorbeeld naar Nepal wilde reizen vanuit India dan werd u gestopt door de politie en diende u keer op keer te betalen. Ook in Mundgod op weg naar uw werk werd u regelmatig gestopt door de politie en moest u uw RC tonen, als u deze niet bij had moest u eveneens betalen. Uw echtgenote kreeg medische complicaties na een operatie aan haar appendix nadat ze was bevallen van jullie dochtertje. De operatie werd niet goed uitgevoerd en ze neemt nu nog medicatie. Als dit was gebeurd in een ander land dan zouden jullie hiervoor de dokters of het ziekenhuis hebben kunnen aanklagen, maar dit recht hadden jullie niet in India. Op basis van uw RC liet u in 2010-2011 een IC (Identity Certificate for Tibetans) maken in India. U betaalde 1 200 000 roepies aan een smokkelaar en reisde met uw IC vanuit India naar België. U leende dit geld van het Drepung klooster in Mundgod, met de hulp van een oudere monnik die u kende. U vloog vanuit Delhi en maakte een tussenstop in een Arabisch land, daarna vloog u verder naar Frankrijk. In Frankrijk diende u al uw reisdocumenten, inclusief uw IC, af te geven aan de smokkelaar. Uw RC had u bij vertrek uit India al moeten afgeven aan de smokkelaar en kreeg u nooit terug. U reisde verder met de trein naar België. U kwam in België aan op 20 mei 2014 en diende de daaropvolgende dag een asielaanvraag in.

Bij een huidige terugkeer naar Tibet (China) vreest u gearresteerd te worden door de Chinezen omdat u gestudeerd heeft aan de Soga school in India en u heeft gehoord dat verschillende van de studenten van de Soga school bij hun terugkeer naar Tibet werden gearresteerd. De Soga school in India wordt door China immers beschouwd als een politieke school van de Tibetaanse administratie. Ook omwille van jullie deelname aan verschillende demonstraties voor de Tibetaanse zaak in India, vreest u bij terugkeer naar Tibet arrestatie door de Chinezen.

Bij een terugkeer naar India vreest u daar niet aanvaard te worden aangezien u er niet meer over de juiste verblijfsdocumenten beschikt. U denkt dan ook dat u in India eveneens zal gearresteerd worden en in de gevangenis zal terecht komen. U zal dan alleen tegen de betaling van veel omkoopgeld aan de politie kunnen vrijkomen. U denkt ook dat India bij terugkeer u ervan zal beschuldigen slechte zaken te hebben verteld over het land bij uw asielaanvraag in Europa.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw originele Groene Boekje, een kopie van uw registratiedocument bij de Nelen Khang (Reception Center) in Kathmandu in Nepal, uw originele registratiedocument bij het Reception Center in Dharamsala in India, een origineel schoolcertificaat van in India, een foto van de reisweg die u nam van Tibet naar India en een foto van toen u op pelgrimstocht was naar Lhasa, een kleurenkopie van de houku (householdregister) van uw familie in China en enkele foto's van u en uw familie in Tibet.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling, noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (een kopie van de houku (householdregister) van uw familie in China, uw Groene Boekje, een kopie van uw registratiedocument in het Reception Center van Kathmandu in Nepal en uw registratiedocument van het Reception Center in Dharamsala in India en een schoolattest van India) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: C. T. N. J. (...), geboren op 15 juni 1978 te Waba dorp, Tsan Lang San township, Ghanzi district, Sichuan provincie in de Volksrepubliek China. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen. U bevestigt hieromtrent ook zelf dat u bij uw aankomst in Nepal een ander geboortjaar heeft opgegeven, dat u er een jaar af heeft gedaan omdat u anders niet naar de Soga school kon gaan in India (CGVS, p. 7).

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS, p. 3-6, p. 6-7 en p. 7-10) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in 2006 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Dit in combinatie met het feit dat u jarenlang verbleven heeft in India, er ook gestudeerd heeft aan de Soga school en daarbij ook het feit dat u deelgenomen hebt aan verschillende protestacties voor een vrij Tibet in India, bevestigt dat u een gegronde vrees voor vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast.

Na uw vlucht uit (Tibet) de Volksrepubliek China eind 2006, verbleef u gedurende iets meer dan 7 jaar, tot mei 2014, in India. U woonde en studeerde eerst een jaar in de Soga school in Karanaga nabij Dharamsala. U verbleef in die periode ook even in het ziekenhuis voor de behandeling van TBC. Vervolgens verbleven u en uw partner tot 2010 in McLeod Ganj in Dharamsala. In 2010 verhuisde u dan

naar Zuid India waar u eerst een jaar woonde en werkte in Bylakuppe en daarna in Mundgod, tot u vertrok richting Europa in mei 2014. Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan uw administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (CGVS p. 8-9). Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast. U stelt dat u een moeilijk leven had in India, dat jullie als nieuwkomers in India geen rechten en bescherming konden genieten en dat u overal waar u ging of als u iets nodig had geld diende te betalen om de politie om te kopen (CGVS, p. 10). Wanneer u gevraagd wordt hier enkele concrete voorbeelden van te geven dan stelt u dat u bijvoorbeeld gestopt en beroofd werd door de politie als u naar Nepal ging om zaken te kopen en te verkopen (CGVS, p. 10). Als u dan gevraagd wordt wanneer dat zich precies heeft voorgedaan dan stelt u dat dit in 2009 gebeurd is (CGVS, p. 10). Wanneer u dan gevraagd wordt of het daarna dan nog gebeurd is dan stelt u daarna persoonlijk geen echte grote problemen meer te hebben gehad (CGVS, p. 10). Op de vraag of u dan ooit hulp of advies heeft gevraagd aan de Central Tibetan Administration (CTA) of aan enige Tibetaanse organisaties omwille van deze problemen die u heeft gehad in 2009, stelt u daar nooit aan te hebben gedacht omdat het uw eigen zaak was en u niet dacht dat de Tibetaanse regering u daarbij zou kunnen helpen (CGVS, p. 10). Indien dit werkelijk een ernstig en aanhoudend probleem zou zijn geweest dat invloed had op uw dagelijkse leven dan zou toch verondersteld kunnen worden dat u hier wel aan gedacht had. Bovendien bent u pas 5 jaar later, in 2014, uit India vertrokken, dus kan dan ook bezwaarlijk worden aangenomen dat dit de directe aanleiding is geweest voor uw vlucht. U bevestigt bovendien zelf dat u daarna persoonlijk geen echte grote problemen meer had (CGVS, p. 10). Wel stelt u nog enkele kleine problemen te hebben gehad toen u bijvoorbeeld in Mundgod leefde en soms op weg naar het restaurant waar u werkte werd gestopt door de politie die naar uw RC vroeg. Uw RC had u echter achtergelaten bij een vriend/monnik in Bylakuppe zodat hij uw RC daar jaarlijks kon laten verlengen (CGVS, p. 8-9). U moest dan telkens aan de politie in Mundgod ook wat geld betalen omdat u uw RC niet kon laten zien (CGVS, p. 10). De vraag rijst dan ook meteen waarom u uw eigen RC niet gewoon bijhield, dan zou u toch niet geconfronteerd worden met dergelijk probleem. U stelt daarop dat een transfer van Bylakuppe naar Mundgod niet mogelijk bleek en dat u bovendien bang was uw RC steeds bij te hebben omdat er dan een grote kans was dat u hem kon verliezen. U liet uw RC dan liever bij die monnik achter en betaalde dan telkens wat geld aan de politie bij controle (CGVS, p. 10). Op de evidente vraag of u dan niet gewoon een kopie van uw RC steeds bij u kon houden die u dan kon tonen bij eventuele politiecontrole, kan u alleen maar antwoorden dat u daar nooit aan gedacht heeft (CGVS, p. 10). Dat u aan dergelijke vanzelfsprekende oplossing voor deze soms vervelende situatie voor u nooit gedacht blijkt te hebben komt weinig aannemelijk over. Verder blijkt u hiervoor ook nooit enige hulp of advies te hebben gevraagd aan de CTA of enige Tibetaanse organisaties (CGVS, p. 10). Vervolgens haalt u aan dat uw vrouw ernstig ziek was geworden omwille van complicaties na een operatie en dat jullie als Tibetanen in India niet het recht hadden bijvoorbeeld het ziekenhuis en de dokters aan te klagen, jullie spraken de taal niet en konden dat niet doen (CGVS, p. 10-11). Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat u ooit een poging heeft ondernomen om iets te doen tegen het ziekenhuis of de dokters, of dat u ooit een advocaat heeft gecontacteerd of beroep heeft gedaan op de CTA of enige Tibetaanse organisaties om u hierin bij te staan. Indien u dit werkelijk wilde zou toch redelijkerwijze van u verwacht kunnen worden dat u hiertoe wel een poging zou hebben ondernomen. Bovendien stelt u dat intussen uw vrouw de nodige medicatie kreeg en dat het nu beter gaat met haar (CGVS, p. 11).

Samenvattend kan over deze problemen die u hier aanhaalt en uw verklaring dat Tibetanen geen rechten en geen bescherming zouden genieten in India kort worden opgemerkt dat deze zaken die u aanhaalt geen vervolging vormen in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien kan worden

opgemerkt dat Tibetaanse vluchtelingen en hun nakomelingen in India, volgens de objectieve informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, wel degelijk over heel wat rechten beschikken. Dit blijkt ook uit het feit dat u in India een verblijfsstatuut had, geformaliseerd in een RC die jaarlijks werd verlengd (CGVS, p. 8-9). U heeft ook kunnen studeren in de Soga school in Dharamsala en nadien heeft u op verschillende plekken in India kunnen werken (CGVS, p. 7-8). Bovendien kan bij dit alles ook nog worden opgemerkt dat u op geen enkel moment een poging heeft gedaan om de CTA of enige andere Tibetaanse organisatie te contacteren voor hulp, steun of advies bij deze problemen die u aanhaalt te hebben gehad in India. U voegt bij dit alles nog toe dat u in India ook verschillende keren hebt deelgenomen aan manifestaties en hongerstakingen voor de Tibetaanse zaak. Zo bijvoorbeeld in 2008 voor de tempel in McLeod Ganj in Dharamsala een hongerstaking van enkele dagen met een aantal nonnen en monniken en ook een grote demonstratie in Jampe Manda in Delhi. Ook een jaar voor uw vertrek ongeveer zou u nog deel genomen hebben aan demonstraties in Delhi (CGVS, p. 11). Wanneer u gevraagd wordt of u ooit enige persoonlijke en specifieke problemen hebt ondervonden gerelateerd aan uw deelname aan deze demonstraties en hongerstakingen, dan stelt u van niet (CGVS, p. 11). Dit kan dan ook geen reden zijn waarom u hebt besloten India te verlaten, u haalt dit zelf ook nergens zo aan.

Tenslotte wordt u dan de vraag gesteld wat u vreest bij een huidige terugkeer naar India. U stelt daarbij dat u denkt dat ze u niet meer zullen aanvaarden in India en dat ze u daar misschien zouden arresteren en naar de gevangenis zouden brengen omdat u niet meer over de juiste documenten beschikt, uw RC en IC werden afgenomen door de smokkelaar bij uw vertrek uit India en bij uw aankomst in Europa. U denkt dan veel geld te zullen moeten betalen om weer vrij te komen uit de gevangenis (CGVS, p. 8-9). Hierbij kan kort opgemerkt worden dat u zelf na uw aankomst in België niet naar de Indiase ambassade bent gegaan om het verlies van deze identiteitsdocumenten te melden en zo uw status bij hen duidelijk te stellen (CGVS, p. 9). Voorts blijkt uit onderstaande argumentatie dat er geen geloof wordt gehecht aan uw verklaring dat u niet meer in het bezit zou zijn van uw originele IC waarmee u uit India vertrok. Verder vreest u ook dat India er niet blij mee zal zijn als u terugkeert want ze zullen waarschijnlijk weten dat u een smokkelaar heeft gecontacteerd en zo het land hebt verlaten en ze zullen denken dat u hier hebt verteld dat India niet goed is en dat u daar geen bescherming krijgt (CGVS, p. 11). Hierbij kan zeer kort worden opgemerkt dat dergelijke verklaring louter op uw eigen veronderstellingen berust en niet onderbouwd wordt met enige concrete feiten of bewijzen.

Uit voorgaande argumentatie blijkt dat u geen elementen aanhaalde waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan uw administratieve dossier is gevoegd, dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel "Yellow Book" genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to Return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen NORI-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India, dat u in het bezit was van een dergelijke IC en dat u ermee naar België reisde (CGVS p. 9 en p. 11-13). U verklaart zelf uw originele IC te hebben aangevraagd in India in 2010 op basis van de gegevens in uw RC en u stelt uw IC dan te hebben verkregen in juni juli 2011 (CGVS, p. 9). U zou met uw IC dan naar Frankrijk zijn gevolgen en daar aangekomen op de luchthaven zou de smokkelaar uw IC hebben afgenomen (CGVS, p. 12). Dergelijke stereotiepe beweringen kunnen echter geenszins overtuigen. U legt immers vage en weinig specifieke verklaringen af over de reisweg die u volgde naar België. Zo kent u de naam niet van de smokkelaar die u naar Europa zou hebben gebracht, u zou hem louter hebben aangesproken met 'bhai' (wat 'broer' betekent in het Hindi) (CGVS, p. 12). Hier komt het toch enigszins vreemd over dat u

dan uw RC en IC en zogenaamd al uw reisdocumenten zou hebben afgegeven aan een persoon van wie u zelfs de naam niet kent. Verder zou u ook nooit ook maar enige moeite hebben gedaan om uw originele IC van de smokkelaar terug te krijgen, u heeft hem zelfs niet gevraagd waarom u uw persoonlijk identiteitsdocument niet terug kreeg en u heeft er ook nooit een kopie van genomen of er nooit één gevraagd (CGVS, p. 12). Dergelijke verklaringen komen zeer vreemd en weinig aannemelijk over aangezien het hier toch gaat over uw persoonlijk document dat uw identiteit en afkomst kan aantonen. Verder zou u er helemaal niet opgelet hebben of er een visum in uw IC stond, u zou de kans niet gekregen hebben in uw IC te kijken tijdens de reis want de smokkelaar zou alles voor u gedaan en geregeld hebben (CGVS, p. 12). Ook deze verklaringen komen zeer weinig waarschijnlijk over. Het gaat hier immers om uw persoonlijk reisdocument, er konden u hieromtrent vragen worden gesteld bij de controles op de luchthavens en u stelt dit document niet in handen te hebben gehad tijdens de reis en helemaal niets te weten over een visum erin. U houdt vol dat u alleen uw naam diende te vermelden en dat ze u geen andere vragen stelden, verder zou de smokkelaar alles voor u geregeld hebben (CGVS, p. 12). Tot slot heeft u ook niet het minste idee met welke vliegtuigmaatschappij u gevlogen heeft (CGVS, p. 13). Door al deze vaagheden wordt uw geloofwaardigheid over de reisweg die u volgde naar België sterk ondermijnd en hierbij ook uw bewering dat u uw originele IC aan de smokkelaar zou hebben afgegeven en niet zou hebben teruggekregen. U kan ook geen enkel document voorleggen ter staving van deze reisweg die u aflegde naar Europa, noch uw IC, noch de vliegtickets, bagagelabels of treintickets (CGVS, p. 13). U zou alles hebben moeten afgeven aan de smokkelaar tijdens de vlucht van India naar Europa en van Frankrijk naar België zou u zijn gereisd met een snelle trein en de Indiër die u daarop vergezelde zou het treinticket hebben afgenomen (CGVS, p. 12). Dit hoewel u eerder tijdens het interview verklaarde -toen u hier letterlijk naar gevraagd werd- dat de smokkelaar alleen uw IC en RC en enkele foto's afnam (CGVS, p. 9) en dus geen andere reisdocumenten. Hiermee geconfronteerd, kan u alleen maar zeggen dat u dacht dat bedoeld werd wanneer u in India was (CGVS, p. 13). Zoals reeds gesteld kunnen dergelijke vage en stereotiepe verklaringen niet overtuigen. Het CGVS merkt op dat het bijzonder ongeloofwaardig overkomt dat u zulk een belangrijk identiteitsdocument als uw IC zomaar aan de smokkelaar zou afgeven. Uw IC is een officieel identiteitsstuk van de Indiase overheid dat niet alleen meer vertelt over uw identiteit maar ook over uw afkomst en uw status in India. Verder is het ook zeer bevreemdend dat u na uw aankomst in België niet de moeite hebt genomen om de Indiase ambassade te contacteren, teneinde het verlies van uw originele RC en IC te melden (CGVS, p. 9). Verder vertelt u vanuit India naar Frankrijk gevlogen te zijn en dan met de trein naar België te zijn gereisd, maar u heeft in Frankrijk nooit een asielaanvraag ingediend (CGVS, p. 13). Van een asielzoeker die beroep doet op internationale bescherming, kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat hij dit doet in het eerste veilige land waar hij aankomt. De vaststelling dat u dit niet deed, beaamt alleen nog maar het vermoeden dat u India niet verlaten heeft omwille van redenen zoals die zijn voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op al deze weinig overtuigende verklaringen aangaande de reisweg die u verklaart te hebben genomen naar België en de documenten die u hiervoor zou gebruikt hebben, ontstaat het vermoeden dat u wel degelijk nog in het bezit bent van uw IC en dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen, te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India, waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. het householdregister (houku) van uw familie in China (Tibet) en de foto's van u en uw familie in Tibet bevestigen uw Chinese nationaliteit en het feit dat u in China bent geboren. Dit wordt niet betwist door het CGVS. Uw originele Groene Boekje bevestigt het feit dat u Tibetaan bent, wat het CGVS eveneens niet wil betwisten. De kopie van uw registratiedocument van het Reception Center in Kathmandu (Nepal) en uw registratiedocument van het Reception Center in Dharamsala (India) en de foto die u onderweg nam van Tibet naar India bevestigen uw vlucht uit Tibet en uw aankomst in India. Het schoolattest van India bevestigt uw studies aan deze school voor de erop vermeldde periode. Dit alles wordt evenmin betwist door het CGVS.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw

zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de Vluchtelingenstatus, noch de Subsidiaire Beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker opkomt tegen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing en wil dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de feitelijke beoordeling overdoet. Hij voert dan ook de schending van de materiele motiveringsplicht aan.

Nopens het land van herkomst

2.3. Verzoeker verklaart geboren te zijn op 15 juni 1978 in het dorp Waba in Tsan Lang San township in het district Ghanzi in de provincie Sichuan in de Volksrepubliek China (VRC), waar hij woonde tot aan zijn vertrek uit Tibet (China) in 2006. Verzoeker ging 8 jaar naar een Chinese school in Ghanzi. Verzoeker verklaart dat hij geen Chinese identiteitsdocument kan voorleggen maar wel een fotokopie van het familieboekje. Verzoeker stelt dat hij ingeschreven werd aan een Chinese school in Ghanzi waar hij 8 jaar studeerde. Verzoeker maakt dan ook het bezit van de Chinese nationaliteit aannemelijk.

Verzoeker legt tevens een origineel Green Book met foto, een fotokopie van de inschrijving bij de Nelen Khang Kathmandu met foto en een attest van het Office of the Reception Centre Dharamsala met foto voor. Aldus kan tevens blijken dat verzoeker door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan wordt beschouwd.

2.4. Verzoeker verklaart Tibet in 2006 te hebben verlaten toen hij 28 jaar was op pelgrimstocht en om op audiëntie bij de Dalai Lama te gaan. Verzoeker is illegaal gereisd naar India. Indien niet kan blijken dat verzoeker in Tibet vervolgd werd, kan gezien de objectieve informatie evenmin uitgesloten worden dat verzoeker bij een desgevallende terugkeer in de negatieve aandacht van de Chinese autoriteiten zal komen te staan nu zijn Tibetaanse leermeester in Tibet werd gearresteerd en hij na zijn vrijlating overleed; hij illegaal reisde en hij in India deelnam aan publieke Tibetaanse manifestaties.

2.5. Hoe dan ook verzoeker betwist niet dat hij zijn gewoonlijk verblijf heeft in India waar hij volgens zijn verklaringen sedert 2005 verblijft, studeert en werkt. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoeker volhoudt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien.

2.6. Artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het*

grondgebied van dit land wordt toegelaten. Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

2.7. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet.

2.8. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat. Tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn en de bescherming moet doeltreffend zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker het eens is over deze cumulatieve vereisten. Hij verwijst onder meer naar de Memorie van Toelichting bij artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer, doc 53/2555*) en de Richtlijn 2005/85/EG.

2.9. Artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer “*de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten*”. Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend zoals het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. Dit is *in casu* wel degelijk het geval. Immers verzoeker had bescherming in India waar hij van 2006 ongemoeid en veilig kon verblijven en werken. Verzoeker wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan beschouwd (Green Book).

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.10. Verzoekende partij betwist evenwel dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verklaart geen RC noch een IC te kunnen voorleggen. Verzoeker verklaart nochtans met zijn IC te hebben gereisd en 1.200.000 Indische roepies te hebben betaald (CGVS-verhoor p. 11).

2.11. Uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen uit China specifieke maatregelen treffen. De “*COI Focus*” “*CHINA INDIA*” “*De Tibetaanse gemeenschap in India*”, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en “*In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt*”.

2.12. Verzoekende partij blijft bij louter theoretische beweringen dat Tibetanen in een precare verblijfssituatie zitten in India terwijl duidelijk kan blijken dat in de praktijk (quasi) alle Tibetanen over een RC beschikken en dat geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. Evenmin kan dit worden afgeleid uit de inhoud en de geest van het Indiase beleid (Information Pertaining Tibetan Nationals) zoals deze in de COI's beschreven staat. Immers ook wanneer sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen, dan nog kunnen ze rekenen op de CTA die bijstand verleent bij registraties of bij de verlenging van de RC. “*Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt*” (zie COI Focus China India, De Tibetaanse gemeenschap in India) . Er kan aldus duidelijk blijken dat er in de praktijk geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. Verzoeker

brengt geen informatie aan die vermag de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben.

2.13. Verzoeker kan aldus niet overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "*long term staying Tibetans*" in de praktijk "*gemakkelijk*" verloopt. Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd. Zo blijkt zelfs dat de Indiase overheid inzake verblijfsdocumenten nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoeker er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("*Information Pertaining Tibetan Nationals*"). Dat deze niet meer online zouden consulteerbaar zijn, voor zover überhaupt al waarachtig, houdt geen indicatie in over de geldigheid ervan.

Dat dit beleid niet duurzaam is, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoekers eigen verklaringen en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoeker toont niet aan waarom er thans, na meer dan een halve eeuw, veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden.

Verzoeker beperkt zich voor het overige tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen, het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.14. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "*COI Focus*" "*CHINA/INDIA*" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", blijkt dat de Indiase *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Waar verzoeker nog wijst op de zin "*Tibetanen zouden de jure kunnen gedeporteerd worden naar China maar dit gebeurt niet de facto*", is deze zin foutief in het licht van de daaraan voorafgaande paragrafen. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het redelijk voorkomt te veronderstellen dat indien refoulement een gangbare praktijk was of specifieke problemen veroorzaakte, dit na meer dan 60 jaar genoegzaam bekend zou zijn. Dit is niet het geval en verzoeker toont dan ook het werkelijkheidsgehalte niet aan van een vrees voor refoulement.

Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat het Hof zich op 1 juli 2014 in dezelfde zin heeft uitgesproken in de zaken nr. 7267/13 en 23273/13 *D.C. en Y.D. tegen Zwitserland* als de Raad.

2.15. Ten slotte bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier "*dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)*". Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden.

2.15.1. Verzoeker wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Verzoeker haalt op het CGVS enkel aan dat hij extra diende te betalen voor zijn RC, ook aan de politie (gehoor p. 8). Hieruit kan geen persoonlijke noch een zwaarwichtige vrees worden afgeleid, noch kan blijken dat enkel Tibetanen met corruptie en discriminatie geconfronteerd worden. Bovendien werd verzoeker zelfs niet verontrust ook al kon hij zijn RC niet steeds voorleggen omdat dit bij een vriend lag. De bewering dat het *“recht op onderwijs, eigendom, toegang tot de arbeidsmarkt en medische verzorging is er beperkt voor Tibetanen”* wordt niet ondersteund en blijkt ook in te gaan tegen het dossier. Immers verzoeker kon studeren en werken. Hij huwde in India en werd verzorgd toen hij tuberculose had. Hieruit kan geen discriminatie op basis van zijn etnische afkomst blijken. Dat verzoekers echtgenote een complicatie opliep naar aanleiding van een operatie wordt niet geobjectiveerd. Aldus kan noch uit verzoekers verklaringen noch uit het verzoekschrift blijken dat er sprake is van ernstige actuele problemen, laat staan van aanhoudende vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

2.16. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.17. Waar verzoeker nog beweert dat hij niet kan terugkeren naar India, wordt dit geenszins aangetoond. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoeker vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India. Er kan ook niet worden ingezien waarom het verzoeker verboden zou worden terug te keren naar India en zijn in India geldig verblijvende echtgenote. Dit klemt te meer nu verzoeker een IC had sinds midden 2011 dat 10 jaar geldig is. Hoe dan ook, verzoeker laat zelf na duidelijkheid te verschaffen over de door hem gebruikte reisdocumenten, zodat hij het ontbreken hiervan niet zonder degelijke argumenten kan inroepen om zijn terugkeer aan te vechten.

2.18. Overigens ziet de Raad evenmin in hoe verzoeker illegaal op het Indiase grondgebied zou zijn bij een terugkeer waar hij alsdan over legale terugreisdocumenten zal beschikken en opnieuw zijn verlenging van zijn RC in orde kan brengen, desgevallend met behulp van de CTA zoals beschreven in de objectieve informatie, temeer de Raad vaststelt dat het verkrijgen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de CTA gebeurt: *“Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een aanbevelingsbrief van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India.”* Waar de COI nog melding maakt van de mogelijkheid voor de FRRO's om voor de teruggave van de RC de voorlegging van (een kopie van) het originele paspoort te vragen, stelt de Raad vast dat bij een legale terugkeer niets verzoeker kan verhinderen dit voor te leggen, te meer nu verzoeker niet aannemelijk maakt niet over een (duplicaat) IC te (kunnen) beschikken.

2.19. Verzoeker brengt verder geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen, het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.20. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.21. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoeker in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.22. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.23. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK